

Biblioteca

IN

Urednik izdanja

Aleksandar Šurbatović

Naslov originala

Lorenzo Marone

MAGARI DOMANI RESTO

Copyright © 2017 Lorenzo Marone
Published by arrangements with Meucci Agency,
Milan and Tempi Irregolari, Gorizia
Copyright © ovog izdanja *Dereta*

LORENCO MARONE

Sutra ću možda ostati

Prevod sa italijanskog
Gordana Subotić

Beograd
2018.
DERETA

Onima koji odolevaju.

I guraju dalje.

*Nemaš obavezu da se diviš svojoj porodici, nemaš
obavezu da se diviš svojoj zemlji, nemaš obavezu
da se diviš mestu u kome živiš, ali moraš znati
da ih imaš, moraš znati da si deo njih.*

Filip Rot, *Američka pastorala*

Ja želim ovde

Ne znam da li je istina, ali pročitala sam da je ženama u Vermontu potrebna pismena dozvola muža da bi nosile zubnu protezu i da u Svazilendu neudate žene ne smeju da se rukuju s muškarcima. U Montani im se pak ne dozvoljava da idu same na pecanje nedeljom (?). U Floridi mogu da ih uhapse ako nedeljom skaču padobranom (?). U Juti žene ne mogu da budu članovi porote. U Indoneziji ne smeju da „zajašu” motocikl, u Saudijskoj Arabiji ne smeju da voze, u Arkanzasu je muškarcima dopušteno da tuku žene, ali samo jednom mesečno. U Južnoj Karolini je dozvoljeno udariti ženu, ali samo nedeljom pre osam, i to isključivo na stepeništu suda (dakle, treba se na vreme organizovati).

U našoj zemlji, srećom, žene mogu da rade šta god hoće (u većini slučajeva), jer, hvala bogu, ovde nema tako nazadnih, glupih i šovinističkih zakona. Čak i da postoje, u mom kraju ih, na svu sreću, nijedna žena ne bi poštovala; ovde se na zabrane ne gleda blagonaklono, u najboljem slučaju prihvataju se preporuke.

Nalazimo se u Napulju, u Španskoj četvrti.

Tu želim.

Zovem se Luče.

Ja sam žena.

Da provrištiš

Veseli, olinjali pas koji odnedavno bdije nad mojim životom, načulji uši, pa stane da laje kad čuje glas Pina Danijela iz stereo-uređaja, ispunjavajući svaki kutak ona trideset četiri kvadrata (računajući kupatilo i mali balkon okrenut ka mračnoj i vlažnoj uličici), u kojima trošim svoje dane.

Završavam šminkanje i javljam se na interfon.

„Luče, silaziš? Ja sam...”

„Aha, da, odma' stižem!”

Advokat Arminio Džeronimo je sedamdesetogodišnjak, zdepast čovečuljak sa dva pramena kose sa strane koji prkose gravitaciji, dva izdžikljala žbuna umesto obrva, bradom koja se jedva može nazvati urednom, u razdrljenoj košulji ispod koje izviruje potkošulja (pored poneke sede malje, ali i zlatnog raspeća ukrašenog intarzijama, ne manjeg od ajfona), dok mu iz usta štrče krivi požuteli zubi. Ukratko, ne bi se moglo reći da je naočit. Nevolja je u tome što je taj čovek, koji me saleće već više od godinu dana, moj šef, onaj koji mi daje platu, doduše bednu. Dugo je bio čuveni advokat za razvode – u proteklih četrdeset godina praktično nije bilo bračnog para u Napulju koji se nije izveđao pred Džeronimom ili preko njega. Onda su, otprilike sredinom devedesetih, prevare sa osiguranjem doživele pravi

bum, a dobri Arminio, osvedočena lasica kad je reč o vanbračnim izletima i aferama, nanjušio je kost, pa se ustremio na nju, ostavivši svog najbližeg saradnika Manuelea Pocija da se bavi razvodima.

Zahvaljujući uticajnim prijateljima i debelom obrazu, Džeronimu je bilo dovoljno svega nekoliko godina da izgradi imperiju, razradivši savršen sistem u kojem se svi točkići kotrljaju kao podmazani, što je omogućilo njemu i mnoštvu njegovih pajtaša da inkasiraju ozbiljne sume na račun osiguravajućih društava, koja im ništa ne mogu. Arminio Džeronimo se obreo na čelu guste mreže ljudi koji svakodnevno marljivo rade na lažnim saobraćajnim nesrećama, izvlačeći hiljade evra na račun obeštećenja od osiguravajućih kompanija, koje zatim svoju štetu nadoknađuju preko najslabijih u lancu ishrane, prinuđenih da papreno plaćaju osiguranje za jedan običan motocikl. Iako se upravo zbog toga vozim unaokolo na narandžastoj vespi iz osamdeset druge, razdrndanoj i bez karoserije, to je ipak druga priča, jer ovde je reč o Džeronimu. Njegovu grupu čini gomila sumnjivih tipova iz Kvartijerija, Verđina i Forčele; među njima ima beznačajnih momčića kojima ti poslići dobro dođu da na kraju meseca donesu neku crkavicu kući, ali ostali, kao što je Manela (nadimak duguje sitnim šakama koje se kao guje zavlače u tašne gospođa u autobusu), ili kao što je Pep Pile (zbog tankih nogu koje nose robustan torzo), pravi su stručnjaci na tom polju i povremeno bivaju umešani u saobraćajne nezgode, u nekim slučajevima kao oštećeni, u drugima kao krivci, a ponekad čak i kao svedoci. Manela, povrh svega, nema ni vozačku, iako je bio umešan u preko osamdeset saobraćajnih nesreća. Džeronimo, svakako,

kao mozak operacije, okuplja sve učesnike i organizuje njihove kriminalne aktivnosti.

Spontano se nameće pitanje: kako to da se životni put jedne poštene, preterano pedantne žene kao što sam ja, koja kazne plaća čim ih dobije, u jednom trenutku ukrstio sa životnim putem Arminija Džeronima? To samo naoko deluje čudno. Kad sam završila fakultet, započeo je moj dugi pripravnički staž u raznim advokatskim kancelarijama u Napulju i okolini. „Pre nego što počneš da se baviš advokaturom, moraš da se pozabaviš papirologijom”, govorili su mi. Mesecima sam jurcala na vespi od jednog do drugog suda, od jedne do druge advokatske kancelarije, podnosila žalbe, podneske i ko zna šta sve još, bilo da napolju pljušti kiša ili je upekla zvezda, sve dok jednog dana nisam rekla dosta. Bila sam neprikosnovena u pripravničkim poslovima, kao svoj džep sam znala sve sudove u Kampaniji, kretala se hodnicima palata pravde kao da sam predsednik Vrhovnog suda lično i znalački pridobijala naklonost sudskih pisara, a još nisam umela da sročim prigovor na sudsku opomenu ili pouku o pravnom leku. Zato ni časa nisam časila kad mi je majka rekla za Advokatsku kancelariju Džeronimo, u kojoj se brzo uči i još brže zarađuje.

I tako mi je, sve do danas, diploma Pravnog fakulteta s prosečnom ocenom 9,8 (onih dvadeset posto do 10 bio bi šlag na torti, ali meni, nažalost, nijednom u životu nije zapala torta sa šlagom), služila samo da gacam po mutnim vodama u kojima vladaju prevaranti i prepredenjaci. Što je još gore, ja se, za razliku od Arminija Džeronima, nisam čak ni obogatila.

Iako advokata uvažavaju u izvesnim gradskim krugovima, ne bi se moglo reći da uživa jednako poštovanje među saradnicima i kolegama, gde neretko ima i onih što ga, s

punim pravom, smatraju lešinarem! Ipak, niko nije smogao hrabrosti da mu u lice saspe šta misli o njemu, niko se nije usudio da se suoči s njim, a ponajmanje žene s kojima je, bez ikakvog povoda, pokušavao da bude prislan. Ukratko, pred njim su svi ćutali kao zaliveni. Svi, osim mene.

Jednog popodneva pre nekoliko meseci bila sam prilično naoštrena, da ne kažem besna kao ris, i to zbog mog tadašnjeg dečka, koji me je kratkim SMS-om izvestio kako više nije siguran da je spreman za ozbiljnu vezu, te da mu zato treba malo vremena da razmisli. Zatvorila sam se bila u toalet na poslu i pozvala ga, urlajući kako niko nikad od njega nije tražio da bude ozbiljan, da meni nikakva ozbiljnost ne treba; štaviše, u detinjstvu mi je ozbiljnosti bilo preko glave i sad mi sasvim odgovara ovaj otrcan život pun ironije koji, ako ništa drugo, bar uspeva da mi izmami osmeh. Bilo kako bilo, taj bednik je svoj manje ozbiljan život ipak rešio da proživi sam, pa je spakovao kofere, rekavši kako će mi se uskoro javiti. Dva dana kasnije saznala sam da je otputovao s prijateljima u Tajland, pa sam mu poslala poruku, moleći se da i ona pređe granicu: „Iskreno se nadam da ćeš, kao i obično, napraviti neko sranje i da će te tajlandska policija tamo zauvek zadržati!” Na to sam dodala i jedno fino „jebi se”, koje u takvim slučajevima uvek zgodno legne.

Na kraju se ispostavilo da to i nije bio veliki gubitak: iako sam isprva pokušavala da ubedim sebe u suprotno, ta gnjida mi nimalo nije nedostajala. Imala sam samo jedan trenutak istinske krize, prve večeri bez njega, ispred kompjutera, uz jogurt sa žitaricama. Ne, lažem, nije bilo jogurta, s obzirom na odluku koju sam donela ranije tog popodneva, rekavši samoj sebi da mi ta tarapana neće poremetiti život, koji sam morala – podvlačim: morala – da nastavim

kao da se ništa nije desilo. A ta odluka obuhvatala je i moju većitu dijetu.

Na dijeti sam od svoje petnaeste godine, od onog dana kad je jedan moj školski drug s neandertalskim crtama lica izvalio nešto na račun „jastučića” na mojoj zadnjici, a onda prasnuo u smeh sa ostalim australopitekusima s kojima je bio u društvu. Budući da sada imam trideset pet godina, mogu da kažem – pomalo ponosno – da moja borba protiv pomenutih jastučića traje, uz uspone i padove, evo već dvadeset godina. Dok sam živela sa onom gnjidom, držala sam celulit pod kontrolom, tako da sam se zaklela sebi da neću dozvoliti da me moji krvni neprijatelji, jastučići, zbače s trona zbog jednog banalnog ljubavnog razočaranja. Međutim, kad sam stigla kući i shvatila da će mi ubuduće društvo praviti jedino zujanje frižidera, sve moje dobre namere u trenu su se raspršile; sela sam ispred kompjutera i sljuštila pivo uz kesu porodičnog pakovanja čipsa sa ukusom sira, koji je gnjida kupila samo tri dana ranije (pa sam u trenu pomislila da je čips bio deo njegovog lukavog plana, kao da je hteo da spreči moju histeričnu reakciju time što je po kući posejao prirodne sedative). Na kraju sam temeljno olizala prste, a potom i ustala kako bih pretresla ostavu u kojoj sam našla svog zakletog neprijatelja, džambo teglu nutele od jednog kilograma, još neotvorenu. „Proklet bio, gde god da si”, prošaputala sam u praznoj sobi, pa zarila kašičicu u to božanstveno blago.

Kako god bilo, te večeri nijednom nisam zaplakala, iako mi je moj sobičak na četvrtom spratu trošne zgrade u Španskoj četvrti u tim trenucima izgledao bednije i od bednika koji je malo pre toga spakovao kofere. Ko bi rekao da mi je

ta garsonjera, kad sam je prvi put videla, ličila na apartman u luksuznom hotelu. Možda zato što mi je omogućila da se udaljim od svoje nametljive majke, ili zato što moja podsvest (s kojom se i dan-danas retko suočavam), skriva onaj deo mene koji veruje u romantične priče. Šta god da je posredi, tu memljivu rupu pobrkala sam s ljubavnim gnezdnom.

Najgore je bilo posle večere, kad sam shvatila da treba baciti đubre, što se, kako je moj otac u šali govorio, oduvek smatralo muškom obavezom. Samo što te večeri, nažalost ili na sreću, nije bilo ni jednog jedinog muškarca u mojoj blizini, te sam podigla smrdljivu kesu sa dva prsta i sišla u tihu uličicu jednog ranoprolećnog predvečerja. Kad sam stigla do kanti, bacila sam kesu i krenula nazad. Uto nešto zacvili, nateravši me nesvesno da se zaustavim: ali nigde žive duše. Samo što sam pustila korak, ponovo se začu cviljenje i to iz pravca kanti za smeće. Vratih se, pa pogledah u jednu: tamo je, iz kartonske kutije, izvirivala njuškica šteneta koje me je gledalo blistavim očima.

„Šta ćeš ti tu, sveca mu?“, izletelo mi je.

Odmah se zatim okrenuh da pogledam niz ulicu, ali ni ovog puta unaokolo nije bilo žive duše. Načas sam pomislila da se napravim luda i odem. Ali kunem se da je to bio samo tren, jer sam već sledećeg uzela kućence i ponela ga kući, gundajući na račun bednika koji ga je tu ostavio.

„Kakav je to mišić?“, upitala je Patricija, koja je pušila naslonjena na kapiju naše zgrade.

Patricija je simpatična devojka iz vlažnog sobička u prizemlju, koji je nekada verovatno bio portirnica. Pravo ime joj je, u stvari, Patricio i nije devojka nego dečko – dečko orlovskog nosa i četvrtaste vilice, koji je u jednom trenutku zaključio da mu nekako više paše da bude žensko, pa sad

ide unaokolo kao neka subreta, kose natapirane i pune laka kao Merilinka, sa ajlajnerom na kojem bi mu i Kleopatra pozavidela, dugim noktima raznih boja, puš-ap grudnjakom iz kojeg se prelivaju sise kao da su ispunjene slamom i u miniću koji mu jedva pokriva zaista ženstvene guzove. Drugim rečima, Patricija je ženski petko, takoreći, transvestit koji – tvrde zli jezici – za život zarađuje baveći se prostitucijom. Ja je, istini za volju, nikad nisam videla s mušterijama, ali tako se priča.

„Upravo sam ga našla u kanti za đubre”, kazala sam.

Patricija je iskolačila oči. „Bože, kakvog sve sveta ima”, primetila je i prišla mi korakom fatalne žene, a njen slatkasti parfem ispunio je vazduh. Iz sobe iza nje dopirala je pop muzika najgore vrste i tugaljiv glas koji je pevao na dijalektu. Patricija je i vatreni ljubitelj novokomponovane muzike, koju pušta na sav glas, u svako doba dana i noći.

„Hoćeš da ga uzmeš?”, upitala sam je.

„Ja?”, prepala se i prinela ruke grudima.

„Aha...”

„Pa kako ću, Lulu, ne mogu... imam hiljadu obaveza!”

Ne znam zašto Patricija voli da me zove Lulu. Nema sumnje da joj se sviđaju hipokoristici, jer insistira da je zovemo Pati, precizirajući da se to piše sa „y”.

„Dobro”, odgovorila sam, „onda ću ga zasad odneti kod sebe”, i ušla u lift.

„Bravo, Lulu, imaš veliko srce”, odvrtila je Patricija, gestikulirajući više nego obično i zatvorila vrata.

I tako je Veseli ušao u moj život, jedne tužne večeri kada sam pomislila da sam izgubila svoje žensko dostojanstvo, sređen život i dvadesetogodišnju bitku sa salom.

Dala sam mu mleka i napravila ležaj od jastuka one gnjide (što mi je pružilo izvesno zadovoljstvo), onda sam se, onako obučena, bacila na krevet. Ali je pas nastavio da cvili, ukopan pored kreveta. Pošto sam ga tek izvukla iz smeća, dlaka mu je bila ućebana, a oči krmeljive; drugim rečima, nimalo prijatan prizor. Malo sam oklevala, ali sam ga na kraju, uz jedno „ma, da”, stavila pored sebe. Vrteo je repom i zavukao njuškicu ispod moje miške. Sutradan sam ga odvela kod veterinara i nadenula mu to ime, zato što je i mene, kao u onoj pesmi Pina Danijela, te večeri obuzela neobična želja da se izvrištim. A pre svega zato što sam – dok mi je to stvorenjce lizalo lakat – zaključila da moj život svakako ne bi bio bolji ni da pored sebe imam jednu gnjиду i ofucano ljubavno gnezdo koje smatram svojim utočištem. Ne, radost će promeniti moj život, ili čak ironija koja me otad svakog dana prati i podsmeva mi se, i meni i njemu.

Mom životu.

Pundravci

Ali pričali smo o sukobu sa Arminiom Džeronimom, koji je, kako god bilo, i dalje moj šef. Ukratko, bila sam toliko ljuta da sam zaboravila na lažnu ljubaznost koju sam ponekad praktikovala na poslu, te sam odlučila da mu saspem istinu u lice. Iskreno govoreći, mučenik baš nije imao sreće jer me je pozvao neposredno nakon mog telefonskog izliva besa na gnjidu. Ušla sam u njegovu kancelariju obraza rumenih kao kod Hajdi, košulje izvučene iz pojasa pantalone (pojma nemam kad se izvukla – pre psovki koje ne mogu da ponovim ili kad je gnjida počela da zamuckuje govoreći besmislice), raščupana, dok mi je srce ubrzano tuklo. Džeronimo je podigao glavu, pogledao me i rekao: „Au, Luče, šta ti se to desilo?”

Nisam mu odgovorila, na šta je advokat izgovorio rečenicu koja će zauvek promeniti naš odnos: „Kao da si cele noći imala divlji seks”, a onda je počeo da se smeje kao ble sav. U tom trenutku je narogušenost (ništa jača od obične ljutnje, ali kod mene to, ako se odmah ne ublaži, poprima razmere istinskog popizditisa) nadvladala razum: lice i grudi su mi se još više zajapurili (ko zna zašto, kad mi padne mrak na oči, grudni koš mi se usija kao žar na kojem mogu da se ispeku dva tuceta kobasica), te sam u tri duga koraka

prišla radnom stolu i kazala: „Izvinite, šefe, ali otkud vam pravo da tako razgovarate sa mnom? Šta vi znate o mom seksu, uostalom, gledajte svoja posla, jer ako ste u krevetu tako zapušteni kao u kancelariji, jadna vaša žena!”

Razrogačio je oči, skočio odgurnuvši fotelju, koja je udarila o španski zid, i počeo da me odmerava. Onda je spustio dlanove na sto i posle dugog ćutanja netremice se zagledao u mene rekavši: „Luče di Note,¹ jesi li ti svesna da bi posle ovoga što si rekla mogla da popiješ otkaz?”

Da, zovem se Luče di Note. Znam da to nije ime, već obična zajebancija, ali nisam ja kriva što je moj otac svojevremeno malo preterivao s buksnama. Zapravo, o poreklu mog imena mogli bismo da raspedamo unedogled, jer mi ni dan-danas nije sasvim jasno kako je došlo do toga. Mama tvrdi da je htela da se zovem Marija, dok je tata navaljivao da budem Stela. Po bakinim rečima, upravo tada su počele prve čarke među mojim roditeljima; još se nisam ni rodila, a već sam bila problem u porodici.

„Stela di Note², smešno”, govorila je moja majka, a on ju je gledao kao da joj kaže: „Zar ne možeš ni zrnce ironije da uneseš u život?”

I tako su se mesecima sukobljavali oko Marije, Stele, Lune i Rozarije. „Da joj damo ime po tvojoj majci: Roza-rija”, predložila je mama jednog dana, ubeđena da će tim lukavim potezom dobiti rat.

„S ti luda?”, spremno je odgovorio moj otac.

¹ *Luce di notte* (ital.) – noćno svetlo; ime glavne junakinje. (Sve napomene u tekstu su redakcijske.)

² *Stella di notte* (ital.) – noćna zvezda.

Tako bar i dan-danas tvrdi moja majka. „Lud je bio on, oduvek, mada ni ja nisam baš čista pošto ga nisam ostavila”, rekla mi je jedne davne večeri.

„Šta ti se svidelo na njemu?”, pitala sam je tada dok smo gledale stare fotografije.

Mama je bez razmišljanja odgovorila: „Ničega se nije plašio.”

„Ničega se nije plašio”, ponavljala sam uveče u krevetu, uporno pokušavajući u svojim očima da opravdam svog nerazboritog oca. Čoveka koji me je jednog decembarskog jutra devedeset i neke odveo u školu uz uobičajen savet: „Molim te, malecka...”

„Gledaj da ne protraćiš dan! Znam, svakog dana mi to...”

„Bravo, a sad me poljubi. Doći ću po tebe.”

Međutim, nije došao, ni u školu po mene, ni uveče kući, nikada više. Tog jutra je pobjegao od kuće i posle nekog vremena otputovao u inostranstvo, tako da mesecima nismo znali šta je s njim. Zatim je, dve godine kasnije, baš na Božić, neko telefonirao mami rekavši da je njen muž pronađen mrtav u Venecueli, ali da okolnosti pod kojima se to dogodilo još nisu razjašnjene. Nedugo potom saznale smo da su ga oladili u jednoj uličici u Karakasu, zajedno s nekim Rimljaninom, ali niko nam ništa nije rekao o motivima napada, niti smo saznali da li su krivci uhapšeni. Ne znam kako se on obreo u Južnoj Americi, niti znam kako je došlo do toga da ga ubiju, ali sigurna sam da nije uradio ništa loše, već da je samo pokušavao da ostvari neki od svojih neobičnih ambicioznih planova, pa je u tim pokušajima i ne znajući stao na žulj nekoj krupnoj zverki. Takav je bio tata, za njega je sve bilo igra, ništa nije bilo vredno naše pažnje, a kamoli brige. Trebalo bi da ga mrzim, kao

što moja majka i dan-danas pokušava, ali ne mogu; a kad pomislim na njega, dođe mi da se nasmejem, jer je tata zaišta umeo da nasmeje čoveka.

Niko u mojoj četvrti, školi ili u nekoj prodavnici nika-da me nije pitao za njega, ali znam da su mnogi sami izveli zaključke, što i jeste najjednostavnije. Bili su ubeđeni kako se Paskvale di Note tamo bavio mutnim poslovima. Nika-da neću saznati istinu, niti me istina zanima, dovoljno mi je da i dalje mislim o njemu ono što sam oduvek mislila: bio je previše naivan i prostodušan za ovaj svet, ali je imao veliku snagu koje ni sam nije bio svestan. Trebalo bi da ga mrzim zbog svega što je uradio, zbog onoga što mi nije pružio, međutim, zahvalna sam mu za jedinu istinsku mudrost koju mi je preneo: ničega se nemoj plašiti.

Bilo kako bilo, priča o mom imenu nije se tek tako okončala. Taj prepredenjak je odlučio da smiri strasti i spremno prihvatio da me nazovu Rozarija, po njegovoj majci. Tako je trebalo da se zovem Rozarija di Note, što je sasvim uobičajeno ime. Međutim, tata je imao potpuno drugačije planove, što je otkrio tek pošto je napravio glupost, dok je mama skičala kao svinjče kad ga kolju (po bakinim rečima, naravno). „Moja ćerka nikada ni u čemu neće biti obična, pomiri se s tim!”, odvratio je i zauvek stavio tačku na tu priču.

Da skratim, Paskvale je, jutro posle mog rođenja, otišao u opštinu da me prijavi i, kao obično, uradio po svome. Onda se vratio u porodilište, gde su me već svi – baka, tetke i ujaci, susedi i dalji rođaci – zvali Rozarija i izgovorio istorijsku rečenicu: „Dao sam joj ime Luče, zato što je noćna zvezda nešto sasvim uobičajeno, a naša ćerka je izuzetna, baš kao noćno svetlo!” Potom je prasnuo u smeh. Tada

se, opet po rečima bake Đuzepine (mamine mame), na sobu spustio uznemirujući tajac dok se jedna starica grohotom nije nasmejala, uzviknuvši: „Ovaj tvoj muž je pravi šaljivdžija!”

Nevolja je u tome što se Paskvale uopšte nije šalio. Zaista me je nazvao Luče di Note. Magloviti događaji nakon toga postali su tema raznih legendi. Jednu od njih često je pričao ujka Mimi, mamin pokojni brat, koji je po svoj prilici uživao da bude u centru pažnje na božićnim ili uskršnjim ručkovima. Na tim okupljanima pio je kao smuk, sve dok se ne oleši, pa bi onda pripovedao svoje neobične priče. Mama je, po njegovoj priči, uprkos umoru i činjenici da me je u tom trenutku dojila, kao divlja mačka skočila iz kreveta, dograbila muža za kosu pa stala da ga vuče, a medicinske sestre su pokušavale da smire situaciju. Bakina verzija mi deluje malčice uverljivije: ona kaže kako njih dvoje nedeljama nisu razgovarali, te je tata, ne bi li iznudio oprostaj, morao da joj kupi skup poklon – zlatan privezak u obliku slova *L*.

„Tako ćeš zauvek nositi sa sobom svoju kćer da ti obasjava lice”, rekao je dok joj je kačio lanac s priveskom oko vrata.

Ta rečenica i taj romantičan trenutak plod su moje mašte; ne znam da li je baš tako bilo, ali meni se sviđa da ih zamišljam na taj način. Činjenica je da se mama otad nije razdvajala od tog priveska, koji i dan-danas nosi oko vrata. Kad god bi je neko pitao otkud joj taj privezak, stidljivo bi prošaputala: „Davno je to bilo, zaboravila sam...”

Nerado se prisećala tog tatinog gesta ljubavi, kao i svega ostalog dobrog što je učinio, kao da bi to moglo da ublaži mržnju koju je prema njemu gajila, mržnju koju je, na izvestan način, svesno održavala i raspirivala.

Srećom, baka Đuzepina, već ostarela ali i dalje bistrog uma, postarala se da dođem do istine. „Malena”, rekla mi je jednog davnog popodneva, „nemoj ti da slušaš svoju majku; ono što malo vredi, kratko čuvamo, zatim ga izgubimo ili zaboravimo ko zna gde. Ali ono što nam je drago, brižljivo čuvamo, oko vrata ga okačimo i svuda sa sobom nosimo. Sve ono lepo u našem životu gotovo uvek nas nadživi.”

Ali vratimo se oštroj raspravi s mojim šefom. Stali smo kod rečenice: „Luče di Note, jesi li ti svesna da bi posle ovoga što si rekla mogla da popiješ otkaz?”

Arminio Džeronimo pripada onoj vrsti ljudi koji te, kad odluče da te drže na distanci, zovu po imenu i prezimenu. U mom svetu, međutim, nije dovoljno osloviti nekoga imenom i prezimenom da bi ga postavio na svoje mesto; u mom svetu je držanje ljudi na distanci naporan svakodnevni posao. Zato sam istog trena odvrtila, pre nego što je stigao nešto da doda: „Kako to mislite, šefe, vi sa mnom možete da se intimizirate, a ja s vama ne mogu? A zašto, moliću lepo, zato što sam ja žensko, a vi ste moj šef? Šta je ovo, mobing? Ili ste vi jedan od onih nesigurnih muških šovinista koji uživaju u iluziji da imaju moć nad ženama?”

Ponovo je razogačio oči pokazavši mi simpatičnu mrežu crvenih kapilara na beonjačama; mora da mu je pritisak skočio na dvesta, jer je izgledao kao da će ga kap strefiti. Ali ja se ne bih povukla čak i da mu se srce rasprslo. Srećom, on je ustuknuo, okrenuvši našu raspravu na šalu. Bolje i to nego da se svađa s jednom neurotičnom devojkom koja voli da izigrava ženturaču! Prasnuo je u smeh, rekavši: „Majko moja, kolegince Di Note, teška si kô crna zemlja! Samo sam se šalio!”, pa je podigao ruke u znak predaje.

Šteta. Da sam tog dana imala hrabrosti da napravim rusvaj, danas ne bih morala da trpim tu nekuvanu nogu koja mi izigrava prilepak. Naime, nekoliko nedelja kasnije, prišao mi je s pitanjem: „Da siđemo da pojedemo nešto?” Frknula sam, potrudivši se da prikrijem taj gest i prihvatila poziv, te se tako nas dvoje obresmo za istim stolom, u jednoj gostionici iza Monteoliveto ulice, gde je Arminio odmah prešao u napad: „Baš ti lepo stoji nova frizura!”

Nisam napravila novu frizuru iz želje da pratim neki trend, već iz jednostavne potrebe da skratim kosu. „Đani, seci na keca!”, odsečno sam kazala svom frizeru ispod kuće. On me je na trenutak odmerio, a onda je rekao: „Luče, jesi li sigurna? Baš na keca?” Klimnula sam glavom i zažmurila. Kad sam izašla iz *Đanijevog butika* (dobro de, iz Đanijevog frizeraja), onako ostrigana ličila sam na nekog mangupčića koji se sprema za Irak, u kožnoj jakni i s naočarima za sunce. Baš sam podsećala na one iz *Top gana*, a pošto je – što sam kasnije shvatila – Arminio Džeronimo uživao u seksualnim perverzijama, u onim sado-mazo gadostima, nije ni čudo što mu se moj novi izgled prilično svideo. Zato sam bila prinuđena da izbegavam ljigave komplimente jednog sedamdesetogodišnjaka koji ne bi imao ništa protiv da ga jedna tridesetčetvorogodišnjakinja izlupa po zadnjici.

„Slušaj, a da ti meni prestaneš da persiraš? Osećam se matoro kad mi se obraćas sa 'vi'!”

Svesna opasnosti koja se krije iza tog predloga, oćutala sam. On je onda skupio hrabrost da načini još jedan koračić napred: „Jesam li ti nekad rekao da si stvarno zavodljiva?”

Kod trećeg nedvosmiljenog komentara (koji je stigao otprilike kad i moj kotlet): „A povrh svega si i simpatična,

trebalo bi češće da se viđamo van radnog vremena!” zaustavila sam ga, obrisala usta i rekla: „Šefe, to neće ići!”, netremice ga gledajući kako bih se uverila da me je razumeo. Ali njemu ništa nije bilo jasno. „Šta neće ići?”, upitao je, razrogačivši oči kao onog dana i još jednom mi podarivši čudesan prizor svojih crvenih kapilara, s kojima je podsećao na đavola.

„Vi i ja, nemojte da gubite vreme! Nema ništa od toga. Ja, znate, nigde ne mogu da se skrasim, živci, pundravci, kako se to kod nas kaže, kao da mi stalno nešto igra tu poviše stomaka. Meni se sviđaju mlađi, pomalo loši momci, koji misle samo na provod, nikad ne odrastu, stalno se smeju i ne shvataju sebe preozbiljno. Drugim rečima, momci kao Petar Pan, jebivetri. Nisam od onih žena koje u muškarcu traže oca, iako ga nikad nisam imala, to jest, imala sam ga prekratko. A možda i jesam, jer on je bio upravo takav, vesela ništarija, đavo ga odneo...”

Među nas se načas uvukla tišina, te sam nastavila: „Eto, sad smo i to rešili. Ako vam posle ovog padne na pamet da me otpustite ili da mi gurate klipove u točkove, napraviću rusvaj kakav ne možete ni da zamislite, reći ću da ste mi zavukli ruku između nogu, da ste pokušali da me poljubite, pakao od života ima da vam napravim.”

Dok sam ja pričala, kotlet se ohladio, a Arminiju Džeronimu su se osušila usta. Drhtavom rukom uzeo je čašu vina i iskapio je. Onda me je pogledao pravo u oči i kazao: „Kakva si ti žena, Luče! Da sam samo malo mlađi, osvojio bih te! U svakom slučaju, imaš ono što je potrebno da bi se bavila advokaturom u ovom smrdljivom gradu! Priznajem, pobedila si, bićemo prijatelji i tačka”. Uz osmeh mi je

pružio ruku. Uzvratila sam mu, a onda prionula na sada već sasvim hladno meso.

Nažalost, taj stisak ruke od pre skoro godinu dana polako je gubio čvrstinu. Naime, od pre nekoliko meseci advokat Arminio Džeronimo, jedini muški stvor s kojim se svakodnevno viđam (ako se izuzme Manuele, o kojem još nije bilo reči), onaj što mi poslednjih godinu dana daje platu i omogućava mi da budem ono što sam oduvek želela, slobodna žena i nekonformista, ponovo je krenuo u napad manje-više skrivenim udvaranjem.

Mislim da je vreme da još jednom planem.

Sadržaj

Ja živim ovde	9
Da provrištiš	10
Pundravci	18
Jebe se Gospodu za dekoraciju	27
Neizdrž	37
Mali vojnik od marcipana	43
Niko ni za koga ne može ništa da učini	49
Ništa nije onako kako smo zamislili	56
Monahinje i anđelčići	65
Trezor Baje Patka	72
Nedeljni katolici	80
Izrazi pažnje	88
Mućak	92
Nisi valjda lezbijka?	104
Čini mi se da sam večeras srećna	112
Stid	126
Razbojništvo	136
Kutijica lepih uspomena	147

Klupko razočaranja	155
Navike	166
Breskvica	170
Šumeća tableta	177
Dva srca u meni	186
Prskalica	191
Na hoklici	205
<i>Kamora</i> je reč koja se ovde ne izgovara	217
Glibav zagrljaj	230
Prekratak pokrivač	234
Dragi tata	240
Dagnje, pilepci i rumenke	243
U Tajlandu je pretoplo	259
Posebni ljudi	271
Skup napuštanja	277
Za Luče i Antonija	287
Krpež	295
Otići ili ostati	304
Vetar i more	313
Bulja u procepu	321
„My Funny Valentine”	336
Plavo nebo i sunce iskosa	342
Petite belle femme du sud	353
Plej	359
Zahvalnost	362

Lorenzo Marone
SUTRA ĆU MOŽDA OSTATI

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura
Dijana Stojanović

Korektura
Tijana Petković

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-189-0

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2018.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.131.1-31

МАРОНЕ, Лоренцо, 1979–

Sutra ću možda ostati / Lorenzo Marone; prevod
s italijanskog Gordana Subotić. – 1. Deretino izd. –
Beograd: Dereta, 2018 (Beograd: Dereta). – 363 str.;
20 cm. – (Biblioteka IN / Dereta)

Prevod dela: Magari domani resto / Lorenzo Marone.
– Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-189-0

COBISS.SR-ID 263965964